

Na střední školu jsem chodila do Šilheřovic, malé vesničky nedaleko Ostravy. Přes týden jsem bydlela na internátu a na víkendy jsem se vždy vracela domů do Valašského Meziříčí. V té době jsem měla brigádu jako noční recepční, protože jsem nechtěla být finanční přítěží pro svou mámu, která se starala o mě a mé dva sourozence. Chtěla jsem si na své výdaje – cestování, jídlo a další potřeby – vydělat sama.

Jednoho dne, když jsem se vrátila z odpolední procházky po městě, jsem si uvědomila, že mi chybí peněženka, kterou jsem měla v kabelce. Věděla jsem, že ještě na náměstí jsem platila za zmrzlinu, takže jsem ji určitě měla s sebou. Jenže teď nebyla ani v kabelce, ani doma. Srdce se mi rozbušilo, začala jsem rychle přemýšlet, kde jsem mohla peněženku nechat, jestli mi vypadla, nebo ji snad někdo ukradl? Druhá možnost se mi v tomto případě zdála pravděpodobnější. Zrovna byly trhy, náměstí bylo plné stánků a zajímavých věcí, ale hlavně tam byla spousta lidí. Nebylo by těžké, ve chvíli mé nepozornosti, peněženku odcizit.

Začala jsem procházet zpátky stejnou cestou, zoufale pátrajíc očima po zemi, jestli náhodou neuvidím svou peněženku někde pohozenou. V hlavě mi běžely různé scénáře, především co budu dělat, pokud ji už nenajdu. V peněženke jsem neměla moc peněz (asi jen 30 korun, možná méně), ale byla to má oblíbená peněženka, v punkovém stylu, červeno-černá károvaná. Navíc jsem v ní měla doklady a jít na úřad a zařizovat nové, to byla představa, která mě vůbec nelákala. Věděla jsem, že to bude znamenat spoustu papírování, běhání po úřadech a zbytečný stres.

Největší problém ale byl, že jsem v peněžence měla dlouhodobou jízdenku, měsíční, nebo spíš roční, na cestování do školy a zpátky. Byla to velká investice, a i když jsem měla studentskou slevu, nebyla to tenkrát pro mě malá částka.

Pomalou mě začala zaplavovat panika. Úzkost a bezradě se vkrádaly do mé mysli a já se neubránila sebelítosti. Proč se to stalo zrovna mně? To si ten zloděj nemohl vybrat někoho bohatého? Anebo proč vůbec krade? To není správné, měl by jít raději do práce a vydělávat peníze poctivě. A proč zrovna teď? Zítra mám jet do školy a nemám doklady, peníze ani jízdenku. To není fér! A proč moji oblíbenou peněženku? Co když takovou už nikdy neseženu? Na tuhle mám krásné vzpomínky. A co když...? A co když...? Myšlenky se začaly hromadit a já se cítila ještě hůř.

Pak mě ale napadlo něco jiného: Vždyť věřím Bohu! Věřím, že se o mě postará v každé situaci, a i když se mi stane něco špatného, Bůh to může obrátit v dobré. Ano, někdo mi možná peněženku ukradl, ale proč by to nemohlo dopadnout dobře? Můžu znovu prohledat kabelku, třeba se tam zázračně objeví. Nebo si to zloděj může rozmyslet a vrátí mi ji. Nebo mi někdo bez toho, aniž bych o tom mluvila, pošle peníze, ze kterých si koupím novou peněženku i měsíční jízdenku. Tahle myšlenka mě uklidnila. Rozhodla jsem se, že se po peněžence půjdu podívat. Půjdu stejnou cestou, kterou jsem přišla, a třeba ji najdu na lavičce, na chodníku, kdo ví. Před odchodem jsem se ještě krátce pomodlila.

V tomto případě jsem se modlila k Duchu svatému. Proč zrovna k němu? A jaký je rozdíl mezi modlitbou k Ježíši, Bohu Otci nebo k Duchu svatému? Bůh je jeden, ale je trojjediný. Není to logické v lidském smyslu. Je to jedna Boží bytost, která existuje ve třech osobách: Otec, Syn (Ježíš) a Duch svatý. Všechny tři osoby jsou si rovnocenné, stejně důležité a tvoří dokonalou